

A Prelátus 2014. októberi levele

A prelátus arra buzdít minket, hogy don Álvaróval együtt imádkozzunk: „Köszönöm, bocsáss meg, segíts jobban!”. Azt tanácsolja, hogy különösen könyörögjünk a békéért a világban és a rövidesen kezdődő rendkívüli szinódusért a családról.

2014.10.20.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

*Ut in gratiárum semper actióne
maneamus!* Csatlakozzunk szívből
Szent Josemaría szüntelen
hálaadásához a Mennyben,
különösen most, hogy don Álvaro
boldoggá avatásán *kézzelfoghatóvá*
vált számunkra a Mű egysége. Minél
többet adunk hálát Istennek, annál
szorosabban egyesülünk legszentebb
Akaratával mindig és mindenben.

Önkéntelenül is Szent Pál szavait
ismétlem: *az én örömöm a ti
örömötök is, mindnyájatoké*[1]. Olyan
öröm ez, amely a Szentlélektől
származik, annak az ígéretnek a
beteljesülése, amelyet Krisztus az
apostoloknak és bennük minden
kereszténynek tett. *Ha parancsaimat
megtartjátok, megmaradtok
szeretetemben, amint én is
megtartottam Atyám parancsait és
szeretetében maradok. Ezeket azért
mondtam nektek, hogy az én örömöm
legyen tibennetek és örömötök ezzel
teljes legyen.*[2]

Ennek a jó és hűséges szolgának az élete, amelyről már sokszor elméltünk, a személyére és földi küldetésére vonatkozó isteni terv iránti teljes hűségben foglalható össze. Ebből fakadt végtelen békéje és az az öröm, amelynek oly sokan tanúi voltunk. Azzal, hogy az Egyház elismeri, hogy ő már a boldogok dicsőségében osztozik, és példaként állítja elénk Krisztus hűséges követésében, egyben emlékeztet bennünket arra az útra, amelyet követnünk kell az Istennel való egység eléréséhez, amelyre mindannyian meghívást kaptunk és amelyen járva már itt a földön boldogok lehetünk.

Jól emlékszünk szeretett elődöm örömére, amikor 1992-ben Szent Josemariát avatták boldoggá. Akkor így írt nekünk: „Olyan bensőséges és mély volt ez az öröm, a Szentlélek gyümölcse (vö. *Gal* 5,22), hogy úgy éreztük, az *öröm tengerében*

lubickolunk, ami az Úr lelkünkben való jelenlétének világos jele volt".[3] Ugyanez történik most velünk is. Arra kérem az Urat – ahogy don Álvaro is tette akkor –, hogy ez az öröm terjedjen ki arra a több százezer emberre a világon, akik látták a boldoggá avatást, és azokra is, akik részt vettek a különböző helyeken tartott hálaadási miséken. Ugyanúgy, mint amikor az Atyánk életszentségét ismerték el, most is azt kérjük Istentől, hogy e napok hagyjanak letörölhetetlen nyomot mindenki szívében, hogy a kegyelmek áradata mindenkit elvezessen „az imádságra, a szentségek gyakori vételére, családi életük vagy munkájuk javulására, egyszóval arra, hogy egy picit közelebb kerüljenek Istenhez.”[4]

Szent Josemaría mindig állította, hogy az **öröm keresztény érték, amely addig van meg nekünk, amíg küzdünk. Hiszen a békeesség**

gyümölcse.[5] Ezért e napok gyümölcseként megfogalmazhatunk egy nagyon konkrét elhatározást, mégpedig azt, hogy sportos lelkülettel küzdünk azért, hogy minden pillanatban közelebb legyünk Istenhez: a munka és a pihenés idején, otthon vagy társaságban, a mindennapok kis vagy nagy eseményeiben; emeljük tekintetünket mennyei Atyánkra és kérjük, hogy tegyen minket elszánttá, hogy kövessük don Álvaro példáját és szeressük Szent Josemaría tanítását. Így mindig derűsek és boldogok leszünk, és a Krisztussal járók örömét és békéjét– *gaudium cum pace* – terjesztjük majd magunk körül.

A szeptember 27-i misén felolvasták a Szentatya levelét, amelyet nekem írt a boldoggá avatás alkalmából. Ferenc pápa utalt arra a röpmára, amelyet don Álvaro oly sokszor ismételt: *köszönöm, bocsáss meg,*

segíts jobban. Mindannyian meghatódtunk, amikor e szavak ezen az ünnepélyes szertartáson hangzottak el. Ugyanezeket a szavakat javasoltam én is nektek az elkövetkezendő hónapok mottójaként, hogy Isten iránti hálánkat e szavakkal fejezzük ki, amelyek egyben egy mélyebb megtérés felé terelnek minket, amelyet Isten most mindannyiunktól kér.

Köszönöm! Ez az első felkiáltás nagy erővel tör fel szívünkből ezekben a napokban. Hálát adunk mindazért, aminek tanúi voltunk: *az örökkévalóság királyának, a halhatatlan és láthatatlan, egyedülvaló Istennek legyen tisztelet és dicsőség mindörökkön-örökké.*^[6] Köszönjük, legszentebb Szentháromság, ezt az ajándékot, amelyet az Egyháznak, az Opus Deinek és az egész emberiségnek adtál azzal, hogy e szolgád

szeretetreméltó alakját példaként és közbenjáróként állítottad elénk. Az elmúlt napok madridi ünnepléseit, az Örök Városban és sok más országban e napokban tartott hálaadó miséket és azt a sok ezer embert látva, akik a Sant'Eugenio-bazilikába jönnek imádkozni az új boldog földi maradványai előtt, hálát kell adnunk mindezért azzal a lelkülettel, amelyet Szent Josemaría a Mű kezdetétől fogva néhány rövid és kifejező fohászba sűrített: ***Deo omnis gloria! Regnare Christum volumus! Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Újítsuk meg magunkban a vágyat, hogy minden dicsőséget Istennek adjunk, és határozottan küzdjünk mindennap azért, hogy Krisztus királysága megvalósuljon a társadalomban, szoros egységben a Pápával, Szűzanyánk vezetésével, aki elvisz minket Jézushoz.

Kérjük komolyan Isten kegyelmét, hogy ez az elhatározás konkrét

tettekké váljon, hiszen – amint Szent Josemaría mondta nekünk – ***a szeretet tetteket jelent, nem édes szavakat.***^[7] Noha Isten jóságának köszönhetően megvan bennünk a jóakarát, gyengeségünk folytán a megtérés vágya gyakran nem hoz sok gyümölcsöt. Ekkor – ahogy don Álvaro szavai sugallják – jön el a pillanat, hogy bocsánatot kérjünk Istentől, különösen a lelkiismeret-vizsgálatban esténként és minden alkalommal, amikor a gyónás szentségéhez járulunk: ***bocsáss meg, segíts jobban!*** Így még ezek az elvesztett csaták is győzelemmé válnak és az isteni kegyelem arra hív, hogy megújult energiával újrakezdjük a lelki küzdelmet.

Elmélkedjünk még egyszer a Pápa üzenetéről, amelyet a boldoggá avatásra írt: **Köszönöm, bocsáss meg, segíts! Ezek a szavak egy olyan életet jellemeznek, amelynek középpontjában Isten áll. Annak az**

**embernek az élete, akit
megérintett a legnagyobb Szeretet,
és aki teljesen ebben a szeretetben
él; aki még saját gyarlóságát és
korlátaait megtapasztalva is bízik
az Úr irgalmában és azt akarja,
hogy minden ember, a testvérei is
megtapasztalják azt.[8] Majd
hozzáteszi: Boldog Álvaro del
Portillo üzenete világos: bízzunk az
Úrban, aki a testvérünk, a
barátunk, aki sohasem hagy
cserben és mindig mellettünk van.
Arra buzdít, hogy ne féljünk az ár
ellen menni és szenvedni az
Evangélium hirdetése miatt. Arra
is tanít minket, hogy mindennapi
életünk egyszerűségében biztos
utat találunk az életszentségre.[9]**

Ma, október 1-jén délelőtt, akik részt
vesznek a boldoggá avatáshoz
kapcsolódó római eseményeken, ott
voltunk a Szent Péter-téren a pápai
audiencián. Ott ismét kifejeztem neki
a hálámat és a tiéteket is, és

biztosítottam arról, hogy küzdeni fogunk, hogy még többet imádkozzunk érte és a szándékaiért, ahogy kérte a nekem küldött levele utolsó soraiban: **Arra kérem a prelatúra összes hívét – papokat és világiakat egyaránt – és mindenkit, aki részt vesz a tevékenységeitekben, hogy imádkozzanak értem, ugyanakkor apostoli áldásomban részesítem őket.**[10]

Vegyük észre örömmel, hogy október első napjaiban milyen sok okunk van a hálaadásra és nagy szükségünk az imádságra, sok imádságra, bízva mennyei Atyánk jóságában. Holnap, a Mű alapításának évfordulóján, hálánknak megújult erővel kell az Ég felé szállnia. Délután a Sant'Eugenio-bazilikában tartott szentségimádás és az új boldog ereklyéjének tisztelete után don Álvaro földi maradványait visszaszállítjuk a prelátusi templom altemplomába.

Bízzuk don Álvaro közbenjárására a világ békéjét is, különösen azokon a helyeken, ahol sokakat üldöznek a hitük miatt, és imádkozzunk a püspöki szinódus rendkívüli ülésének munkájáért, amely október 5-én kezdődik. Bárcsak új lendületet venne a Szűzanyával való kapcsolatunk a rózsafüzér imádkozása által ebben a hónapban, amelyet az Egyház hagyományosan a máriás áhítatnak szentel. Hittel telve forduljunk kéréseinkkel a Menny felé Édesanyánk közbenjárása által, és kérjük, hogy a Szentlélek világosítsa meg a szinódusi atyákat abban, ahogy kifejtik az Egyháznak a házasságról és családról szóló tanítását, amely elsődleges fontosságú ahhoz, hogy a társadalom mindenütt újra visszatérjen arra az útra, amelyet Isten szerető gondviselésével az emberiség számára kijelölt.

Egyéb gondolatok mellett, amelyek az imádságunk táplálékául szolgálhatnak, emlékeztetni szeretnék benneteket néhány dologra, amelyet Szent II. János Pál pápa *Familiáris consórtio* kezdetű apostoli buzdításában írt le, amely az 1980-ban Rómában lezajlott püspöki szinódus gyümölcse. Miután hangsúlyozta, hogy a keresztény házasság, az Új Törvény szentsége, egyben az istentisztelet kifejeződése és az életszentség útja és eszköze azok számára, akiket Isten erre hív, a Pápa kiemelte, hogy „a szentségből a házastársakra ajándék és kötelezettség árad, hogy a kapott megszentelést életükben naponként tapasztalják, ugyanúgy e szentségből kegyelem és erkölcsi kötelezettség fakad, hogy életük egészét szünet nélküli »lelki áldozattá« alakítsák.”[11] És ez csak akkor lehetséges – fűzte hozzá a szent Pápa – amennyiben a házastársak rendszeresen járulnak a megtérés és

kiengesztelődés szentségéhez és az Oltáriszentséghez.[12]

Szent II. János Pál pápa zárszóként kiemelte, milyen fontos szerepet játszik a családi imádság – a házastársak, illetve a szülők és gyermekek közös imádsága –, amely „gyümölcse és követelménye annak a közösségnek, amelyet a keresztség és a házasság szentsége táplál... Az ilyen családi imádság különleges témája maga a családi élet, amely minden vonatkozásában úgy bontakozik ki, mint Isten gyermekeinek az Ő hívó szavára adott válasza: az örömök és bánatok, a remények és szomorúságok, a születések és születésnapok... mind Isten szeretetéről tanúskodva hatnak a család életére. Ezeknek az eseményeknek alkalmat kell adniuk a hálaadásra, a könyörgésre, a bizalommal teljes ráhagyatkozásra, amellyel a család közös mennyei Atyjára bízta magát.”[13]

Úgy gondolom, hogy ezek a Szent II. János Pál által hangsúlyozott pontok nagyon időszerűek és sorvezetőként segíthetik az imádságunkat az elkövetkező hetekben. Beszéljetek róluk a rokonaitokkal, barátokkal, ismerősökkel, hogy a Szentatyával szoros egységben így segítsük a szinódus munkáját.

Nem írok most a hónap többi évfordulójáról – milyen csodálatos Isten gondviselése, amely vezeti a Művet! –, ti azonban tartsátok őket számon, hogy ily módon nagyon közel maradjatok Szent Josemariához, Boldog Álvaróhoz és mindenkihez, akik már közvetlenül szemlélik a Szentháromságot a Mennyországban.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

+ Javier

Róma, 2014. október 1.

[1] *2Kor* 2,3

[2] *Jn* 15,10-11

[3] BOLDOG ÁLVARO: *Levél*, 1992.
december 1. („Cartas de familia, III,
kötet, 226)

[4] *Ugyanott*

[5] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 105

[6] *1Tim* 1,17

[7] Vö. SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 933

[8] FERENC PÁPA: *Levél az Opus Dei
Prelátusának Álvaro del Portillo
boldoggá avatása alkalmából*, 2014.
június 26., Szent Josemaría liturgikus
ünnepe

[9] *Ugyanott*

[10] *Ugyanott*

[11] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Familiaris consortio*, 1981. november 22., 56

[12] *Vö.Ugyanott*, 57-58

[13] *Ugyanott*, 59

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2014-oktoberi-levele/> (2026.02.22.)